

STŘEPTY DNE

Obraz

(variace na Karla Hynka Máchu)

Byl zašlý časem, měl seschlý rám,
v něm podzimní kraj na plátně žil,
kde mladý srnec ze studánky pil
a s listím si vítr hrál.

Na kůře stromů rostl mech,
ve stinném krytu smutně dlel,
potichu snil, sotva bych ho zřel,
však oblak páry, jež vzhůru stoupal – tajil dech.

Ten živý obraz visel vždy na mých zdech.

Nevím, kdo jej namaloval,
kdo barvami prázdno schoval,
kdo plátno dal zarámovat,
koho podaroval,

a kdo se z něj těšil naposledy,
než obraz skončil na ulici – jako já.

Dívám se, dívám na ten malovaný kraj.

Je po těch letech stále stejný,
nad ženu krásnější a neskonale věrný.

Je to můj klidný dubový háj.

Natáhnu ruce, chci kmenů se dotýkat,
chci do nebes – ptáky plašit,
a odpust', že chci se i modlit,

z kytice věčných hříchů vyznat
až Bůh truchlivý vstoupí
a zastudí slza jako rosa ranní,
jež po noci choulí se ke stéblu trávy.

Georges d'Anthès

Byla to láska. Byla to čest.

Byl to konec jedné z cest.

Černý závoj smutku vrhám na zbytek večera.

Plamen pomsty hoří ve zbytku popela.

Pistoli zvedám, střílím do těla.

Nesmazatelná je vina okamžiku,

kdy jsem zabil Puškina.

Byla to láska. Byla to čest.

Byl to konec jedné z cest.

Thálie posmutnělá

v pohřební šat se přioděla.

Krajina šeptá modlitbu ticha.

Krev stéká z košile, těžce se dýchá.

Vkrádá se mráz po hladině jezera

v červenou skvrnu – jediný zimní květ.

Uprostřed chvění se – drtím stiskem zbraně rukojeť.

Má nejdražší *Natálie*,
byla to láska, byla to čest.
Nastal však konec jedné z cest
a zračí zločin, který žádá trest.
Ptám se, proč?
Proč nechal jsem se svést?

Světlo

Světlo Slunce zdejšího jitra – hladí mě jemně po tváři
a konejšivě budí ze sna, až nechci uvěřit,
že přes všechny vrásky, které nespočítám,
procítám lehce, zvolna dýchám.
Bůh ví, jak slavnostně se dnes cítím.
Já po těch letech k zbláznění žiji!

Posvátné je ráno; každý okamžik života.
Pomalou vstávám.
Z kuchyně voní anýz a černucha.
Vařím si čaj, tak pokaždé zahřeji vzpomínky
v hníčku s vlčími máky.
Potom ukrojím chléb z bochníku,
a snad jako bych odřízl z věčnosti,
kterou máslem a sladkým medem pohladím.
Bude mě víc o pocit vděčnosti,
že znám ty neměnné vůně a hřejivé doteky kaolínu.

Z polštáře sklepu sny, jež za noc se upředly,
a prostotu lůžka stelu, takový už je zvyk,
železný věkem a nerezaví,
však dříve stlávala má žena, než mi ji pochovali.

Světlo Slunce zdejšího jitra pálí mě jemně na tváři
a skrývá to, co zastavuje srdce.

Mé šťastné dětství, i lásky, jež se vytratily,
loučení s přáteli, úspěchy s krachy,
a tak vůbec vše, co se v životě střídá.

To světlo je odlesk celičkého vesmíru.

V něm blýská se i pár mých okamžiků.

A dnes jsem za ně rád...

Jsem vděčný, že žiji světlem zdejšího jitra.

Rána

Někdy jsou rána spásný k milování.

Někdy jsou rána nutný na vstávání.

Víno se dopíjí.

Hodiny odbíjí,

že něco mou lásku zabíjí.

Někdy jsou rána nudný k pousmání.

Někdy jsou rána zvláštní na sténání.

Oči se nemýlí náhodou.

Zločin a trest se neshodnou.

Slávu líbám zahalenou.

Někdy jsou rána víc, než si myslíš.

Někdy jsou rána, která nevymyslíš.

Zrovna jako dnes.

Za dveřmi mi stál

zatoulaný pes.

Déšť

Někdy se jdu opít, přes vodní hladinu hledím;
jak deštěm se snoubí lesk jejího stínu.
Mokrý po celém těle u břehu bloudím,
ale uvnitř poušť rozprostírám, do ní se vinu.
Kapky deště na mě padají, i přesto žízní hynu,
neb jak polibky nesmyjí nic, když dychtivě je polykám.
Zmizí sotva se jich jazykem dotýkám;
podobné laciným slibům lásek věčných,
jimiž se lživě všem ženám zaříkám,
když o jejich milování přemítám.
V rádiu bez cenzury o lásce směle hrají
a s chutí k seznámení ženy se usmívají.
Sladce snít, jak strachují se z prozrazení.
S hříšnou nevinností spát a zaplašovat probuzení.

Variace pro lili

Zasej v kamení, přesto vyklíčí.

Trhej z kořenů, vůní odpouští.

Vůní odpouští, bledá a schýlená,

je navenek čistá, i trochu smířená

Smířená ozdoba marnivá

za dlouhé chvíle do dívčích vlasů vpletená,

tak bílá – tak vzácná,

a přeci opuštěná.

Opuštěná v poryvech větru,

za ranních mrazů,

ve stínech stromů,

když na zemi zasněží,

když v kytici naposledy květy zavoní.

Květy, jež hanobíš,

však sklídíš je v rozpuku,

a ještě ucítíš, jak vůní odpouští,

něžná a bělostná,

okvětím čistá... smířená...

Jméno

Jméno je motýl,
nahá růže v kostele.

Jméno je něha
lehající do postele.

Jednou je získáš.

Navždy ti patří.

Čím víc ho miluješ,
tím bývá sladší.

Únor

Obklopen tmou doma i v kavárně.
Pro muže žádná žena už nestárne.
Z domova do školy, ze školy domů,
tma je tu stále na každém rohu.

Nikdy ten měsíc neskončí.
Srdce snad střepem proskočí.

Adam a Eva

Adam zkouší nalézt svůj sen
ve světě žen svlečených.
Na dně sklenic bolavých vín
hledá jistoty stín mdlý.
Zjistí uvězněn v cizí náruči,
že všichni se někdy musí učit.

Eva stále jen čeká svůj den,
vyhlíží ven přes okno.
Bdělost cítí kolem sebe,
když mění své srdce,
které náhle ostře zebe,
a už nechce se dále mučit.
Všichni se musíme někdy učit.

Ve stuhách deštivých závěsů
vidím zrcadlení nových běsů
a jako poslední naděje
uprostřed vtíravé samoty
jsem tu já – jsi tu ty.

Frustrační tolerance

Možná je vše krásné už dávno mrtvé
jako zub vyražený z dásně,
a jen nesnesitelná touha
mě nutí psát básně.

Mladí myslí, že budou žít život, který si vyberou.
Takoví jsme byli všichni.
Bývaly dny, které nekončily.
Spirály pádů roztočily.

Proč vždy, když jsme sami,
vzpomínky se vynoří z rohů
a přítomnost nám tiše berou
stále znovu a znovu?

Život je jedině to, co je před námi
a minulost je pytlík popela;
prozatím snad teplý,
jako každý zemřelý,
než chlad ho zbarví doběla.

Matce se ztratilo dítě.

Utopilo svůj kvítek v řece;

a i když kvetou koniklece,

myslím, že všechno krásné

je už mrtvé.

Březnové idy

Byly březnové idy.

Léze majestátu hrozila smrtí,

když osmá odbíjela třiadvaceti ranami

a ty jsi odešel beze slova,

bez jediného slova pro syna.

Černý Les Paul kvílel.

Volně padal do propasti přetéající mlhovinou,

do hlavy vítající tak mrazivé ráno,

jako když k němu přiloží zbraň,

a potom střelí do spánku.

Den skryl bolest probuzení

závojem stínů horkého léta.

Krajinou pokoje se rytmy ticha rozléhaly

jako nekonečné vlny,

když vodu vrací zemi;

jako procitnutí,

kteřé sní Tvé sny.

Má nahá láska,
kterou míjím,
kterou miluji nikdy a navždy,
ještě spala v ten den, kdy jsi odešel,
a prostá snídaně cigaretko-káva
byla tekutým dýmem bolehlavu.
Vězením slov.

Všechno se náhle mění,
dobré oplácí zlým,
a vrásky zjemní čas – ta pantomima.

Let' můj anděli!
Já nechci smrt,
když některá nekonečna jsou větší než jiná.
A dělí nás.
Už dělí nás dálkou svou.

Ty, který jsi nikdy nemohl spát,
spíš klidně – navěky.

Mráz

To v jednom okamžiku
střípkem zabít krále i básníka.
Jen ukázat, že zabít můžu kohokoliv.
To jsem já.

Žiju ve vínu, a přece bych chtěl žít v živém.
Jsem v růži, která neodkvétá.
Jsem vločkou sněhu na krajině.
Kreslím po skle jehličí.
A korunou stromu se pavučinou proplétám.
Co hledám? Cítím?
Co je mi vlastní?

Stékám, nesteču.
Mlčím, když zabívám.
A s jarem...
Jen s jarem sám umírám.